

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบการตัดสินใจจากบุคลิกภายนอก และคุณลักษณะภายในของบุคคล ระหว่างผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูงและต่ำ" เป็น การวิจัยเชิงทดลอง ซึ่งมีวิธีดำเนินการวิจัยตามหัวข้อต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่าง

การทดลองที่ 1

เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาเปรียบเทียบการใช้เวลาในการพิจารณาความตั้งใจ จากบุคลิกภายนอกและคุณลักษณะภายในของบุคคล และการตัดสินใจจาก บุคลิกภายนอกและคุณลักษณะภายในของบุคคล ระหว่างผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตน สูงและต่ำ

การทดลองที่ 2

เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาเปรียบเทียบการตัดสินใจจากบุคคลที่มี บุคลิกภายนอกตั้งใจ/คุณลักษณะภายในไม่น่าพึงปรารถนา และบุคคลที่มีคุณลักษณะภายใน น่าพึงปรารถนา/บุคลิกภายนอกไม่ตั้งใจ ระหว่างผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตน สูงและต่ำ

โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งมีจำนวนจำแนกตามการทดลอง ดังต่อไปนี้

การทดลองที่ 1

เป็นนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ซึ่งลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (092 116) สถาบันภาษา ประจำภาคปลายปีการศึกษา 2535 จำนวน 353 คน จำแนกกลุ่มตัวอย่างตามคณะและเพศ ดังนี้

คณะ	ชาย	หญิง	รวม
1. ครุศาสตร์	26	15	41 (11.61)
2. นิติศาสตร์	15	14	29 (8.22)
3. นิเทศศาสตร์	18	33	51 (14.45)
4. พาณิชยศาสตร์ ฯ	11	16	27 (7.65)
5. รัฐศาสตร์	22	29	51 (14.45)
6. วิทยาศาสตร์	24	38	62 (17.56)
7. วิศวกรรมศาสตร์	42	13	55 (15.58)
8. อักษรศาสตร์	6	31	37 (10.48)
รวม	164	189	353
(ร้อยละ)			(100.00)

การทดลองที่ 2

เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2-4 ซึ่งลงทะเบียนเรียนวิชามนุษยสัมพันธ์ (417 209) และวิชาจิตวิทยา(417 104) ภาควิชาจิตวิทยา ประจำภาคปลายปีการศึกษา 2535 จำนวน 549 คน จำแนกกลุ่มตัวอย่างตามคณะและเพศ ดังนี้

คณะ	ชาย	หญิง	รวม
1. ครุศาสตร์	29	63	92 (16.76)
2. นิเทศศาสตร์	6	11	17 (3.10)
3. พาณิชยศาสตร์ฯ	11	40	51 (9.29)
4. รัฐศาสตร์	31	48	79 (14.39)
5. วิทยาศาสตร์	27	42	69 (12.57)
6. วิศวกรรมศาสตร์	128	17	145 (26.41)
7. อักษรศาสตร์	5	19	24 (4.37)
8. สัตวแพทย์	62	10	72 (13.11)
รวม	299	250	549 (100.00)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น

1. มาตรการกำกับการแสดงออกของตน (Self-Monitoring Scale หรือ มาตรการ SMS)
2. เครื่องมือประกอบการตัดสินความตั้งใจจากบุคลิกภายนอกและคุณลักษณะภายในของบุคคล ซึ่งสร้างขึ้นสำหรับการวิจัยครั้งนี้

การสร้างเครื่องมือและประสิทธิภาพของเครื่องมือ

1. มาตรการกำกับการแสดงออกของตน หรือมาตรการ SMS

มาตรการกำกับการแสดงออกของตน ที่นำมาใช้ในการวิจัยมีขั้นตอนการพัฒนามาตรดังนี้

1.1 เป็นมาตร ซึ่ง Mark Snyder ได้สร้างขึ้นในปี ค.ศ.1974 มีจำนวนข้อกระทงทั้งสิ้น 25 ข้อ และในปี ค.ศ.1985 Snyder ได้นำมาตร 25 ข้อนี้มาทำการพัฒนา ทำให้ได้มาตรจำนวน 18 ข้อ มีวิธีการประเมินข้อกระทงของมาตร โดยผู้ตอบมาตรวัด เมื่ออ่านข้อกระทงแล้วตอบว่า "ถูก (T)" แสดงว่า ข้อกระทงนั้นตรงกับบุคลิกของผู้ตอบมาตรวัด หรือตอบว่า "ผิด (F)" แสดงว่า ข้อกระทงนั้นไม่ตรงกับบุคลิกของผู้ตอบมาตรวัด

1.2 ด้วยความสนใจของนิสิตสาขาวิชาจิตวิทยาสังคม รุ่นที่ 3 ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รวมทั้งสิ้น 11 ท่าน ได้ศึกษาการสร้างและพัฒนามาตรวัดนี้ขึ้นในวิชา การวัดทางจิตวิทยาสังคม(รหัสวิชา 417 735) โดยมีขั้นตอนดังนี้

1.2.1 ศึกษาการสร้างมาตร SMS ของ Snyder (1985) และนำมาตรทั้ง 18 ข้อ มาแปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทย (ดูภาคผนวก ก)

1.2.2 สร้างข้อกระทงเพิ่มเติม จำนวน 42 ข้อ โดยยึดหลักทฤษฎีและทฤษฎีพื้นฐานของมาตร SMS ของ Snyder (1985) แบ่งเป็นองค์ประกอบ 3 ด้าน และมีรายละเอียดของข้อกระทงทางบวกและทางลบ ในแต่ละองค์ประกอบดังนี้

องค์ประกอบ	จำนวนข้อความ		
	ทางบวก	ทางลบ	รวม
1. การควบคุมการแสดงออกของตน (Expressive Self-Control)	8	6	14
2. การแสดงออกในสังคม (Social Stage Presence)	9	5	14
3. การแสดงตนตามความคาดหวังของผู้อื่น (Other-Directed)	5	9	14
รวม	22	20	42

1.2.3 นำข้อกระทงที่แปลจาก Snyder 18 ข้อ และสร้างเพิ่มเติม 42 ข้อ มาพิจารณาตัดสินความตรงตามเนื้อหา ความถูกต้องทางภาษา ตลอดจนปรับปรุงแก้ไขเพื่อความเหมาะสม โดย รองศาสตราจารย์ ดร.ธีระพร อวรรณโณ ซึ่งเป็น อาจารย์ผู้สอนวิชาการวัดทางจิตวิทยาสังคม และคณะผู้ศึกษา 11 ท่าน

1.2.4 นำข้อกระทง 60 ข้อ มาจัดเรียงเป็นชุดของมาตรา ซึ่งมีข้อกระทงทั้งสิ้น 60 ข้อ (โปรดดูตัวอย่างข้อกระทงจากภาคผนวก ข) โดยจำแนกรายละเอียดตามองค์ประกอบได้ดังนี้

องค์ประกอบ	ลำดับเลขที่ข้อ	จำนวนข้อความ (ข้อ)		
		ทางบวก	ทางลบ	รวม
1. ข้อกระทงที่แปลจาก Snyder	1-18	7	11	18
2. การควบคุมการแสดงออกของตน	19-32	8	6	14
3. การแสดงออกในสังคม	33-46	9	5	14
4. การแสดงตนตามความคาดหวัง ของผู้อื่น	47-60	5	9	14
รวม		29	31	60

จากตารางประกอบด้วยข้อกระทงซึ่งมีข้อความทางบวก (ข้อที่เฉลยคำตอบว่า "จริง" และ "จริงมาก" สำหรับ HSM) จำนวน 29 ข้อ และประกอบด้วยข้อกระทงซึ่งมีข้อความทางลบ (ข้อที่เฉลยคำตอบว่า "ไม่จริง" และ "ไม่จริงมาก" สำหรับ HSM) จำนวน 31 ข้อ

1.2.5 เกณฑ์การให้คะแนน มาตรฐานที่สร้างขึ้นนี้กำหนดให้ผู้ตอบเลือกตอบตามความรู้สึกที่แท้จริงของตน แบ่งเป็น 4 ระดับ คือ จริงมาก จริง ไม่จริง และไม่จริงมาก ผู้ตอบต้องเลือกตอบเพียงคำตอบเดียว โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

คำตอบ	คะแนน	
	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
จริงมาก	+2	-2
จริง	+1	-1
ไม่จริง	-1	+1
ไม่จริงมาก	-2	+2

1.3 การวิเคราะห์ความเที่ยงของมาตร

นิตยา รัตนนิชิต (2533) ได้นำมาตร SMS จำนวน 60 ข้อ ไปหาคุณภาพกับกลุ่มตัวอย่าง นิสิต นักศึกษา จากโรงเรียนกรุงเทพมหานครการบัญชีวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีปทุม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 349 คน แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์รายข้อ (Item Analysis) ด้วยวิธีคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อ กับผลรวมคำตอบของข้อกระทงอื่นทั้งหมดของมาตร (Corrected Item-total Correlation) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญที่ .05 โดยมีขั้นตอนการวิเคราะห์ดังนี้

1.3.1 นำคะแนนจากมาตร SMS 60 ข้อ มาคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พบว่า ได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพ จำนวน 45 ข้อ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา = .74

1.3.2 นำข้อกระทงที่มีคุณภาพจำนวน 45 ข้อ มาคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พบว่า ได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพ จำนวน 42 ข้อ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา = .78

1.3.3 นำข้อกระทงที่มีคุณภาพจำนวน 42 ข้อ มาคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พบว่า ได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพ จำนวน 40 ข้อ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา = .79

1.3.4 นำข้อกระทงที่มีคุณภาพจำนวน 40 ข้อ มาคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พบว่า ได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพ จำนวน 40 ข้อ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา = .80

ผลการวิเคราะห์ทำให้ได้มาตรวัดการกำกับการแสดงออกของตน ซึ่งมีข้อกระทงที่มีคุณภาพจำนวน 40 ข้อ (โปรดดูตัวอย่างข้อกระทงจากภาคผนวก ค)

นิตยา รัตนนิชิต ได้ทำการวิเคราะห์ความเที่ยง โดยวิธีการคำนวณสัมประสิทธิ์ความคงที่ภายใน (Coefficient of Internal Consistency) ข้อกระทงที่มีคุณภาพตามการวิเคราะห์รายข้อ ผลการวิเคราะห์ความเที่ยงของมาตร SMS มีค่าสัมประสิทธิ์ แอลฟา = 0.80 ซึ่งข้อกระทงที่มีคุณภาพ 40 ข้อ มีรายละเอียดข้อความทางบวก ทางลบ จำแนกตามองค์ประกอบได้ดังนี้

องค์ประกอบ	ข้อกระทงที่มีคุณภาพ		รวม (จำนวนข้อ)
	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ	
1. ข้อกระทงที่แปลจาก Snyder	3, 5, 8, 10, 11 (5 ข้อ)	1, 2, 4, 6, 7, 9, 12, 14, 15, 17 (10 ข้อ)	15
2. การควบคุมการแสดงออก ของตน	13, 16, 18, 21, 23 (5 ข้อ)	19, 20, 22 (3 ข้อ)	8
3. การแสดงออกในสังคม	25, 26, 28, 30, 31 34, 35, 37 (8 ข้อ)	24, 27, 29, 32, 33 (5 ข้อ)	13
4. การแสดงตนตามความ คาดหวังของผู้อื่น	38, 39, 40 (3 ข้อ)	36 (1 ข้อ)	4
รวม	21	19	40

หมายเหตุ หมายเลขข้อนี้ เป็นหมายเลขข้อในมาตร SMS ชุด 40 ข้อ

1.4 การวิเคราะห์ความตรงของมาตร

นิตยา รัตนพิชิต (2533) วิเคราะห์ความตรงของมาตรด้วยวิธี Known group โดยการนำมาตรที่มีคุณภาพจำนวน 40 ข้อ ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 156 คน ได้แก่ พนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน และ ประชาสัมพันธ์ห้างสรรพสินค้า ซึ่งเป็นกลุ่มที่คาดว่าจะน่าจะเป็น HSM กับนักศึกษาจิตรกรรมปี 5 และวิศวกร ซึ่งเป็นกลุ่มที่คาดว่าจะน่าจะเป็น LSM แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่คาดว่าจะน่าจะเป็นกลุ่ม HSM และกลุ่ม LSM ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) โดยมีคุณลักษณะการกำกับการแสดงออกของตน เป็นตัวแปรอิสระ และมีคะแนนที่ได้จากมาตรวัดการกำกับการแสดงออกของตน จำนวน 40 ข้อ เป็นตัวแปรตาม ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนจากมาตร SMS กับตัวแปรกลุ่มคุณลักษณะการกำกับการแสดงออกของตน (HSM/LSM) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($F_{(1,155)} = 12.26$) และมาตรวัดการกำกับการแสดงออกของตน ที่ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างในการวิเคราะห์ความตรงของมาตร (N=156) ค่าขนาดค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา = .82

ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำมาตรวัดการกำกับการแสดงออกของตน ซึ่งนิตยา รัตนพิชิต (2533) ได้พัฒนาและวิเคราะห์ความเที่ยงของมาตร ได้มาตร SMS ที่มีข้อกระທงที่มีคุณภาพจำนวน 40 ข้อ มาใช้ในการวิจัยครั้งนี้โดยมิได้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงใด ๆ เพื่อเป็นการนำมาตร SMS มาใช้ประกอบการวิจัยและพัฒนาให้มีความต่อเนื่องจากมาตร SMS ที่นิตยา รัตนพิชิต ได้พัฒนาไว้

สำหรับการวิเคราะห์ความเที่ยงในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำมาตร SMS ซึ่งนิตยา รัตนพิชิต (2533) พัฒนาได้จำนวน 40 ข้อ มาวิเคราะห์ความเที่ยงแบบทดสอบซ้ำ (Test-Retest Reliability) โดยวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงจากการทดสอบซ้ำ (ชัยพร วิชาวุธ, 2523)

1.5 การวิเคราะห์ความเที่ยงแบบทดสอบซ้ำ

ผู้วิจัยนำมาตรวัดการกำกับการแสดงออกของตน ไปเก็บข้อมูลซ้ำอีกครั้งหนึ่ง กับกลุ่มตัวอย่างเดิมในการทดลองที่ 1 และการทดลองที่ 2 โดยให้มีระยะเวลาห่างจากการเก็บข้อมูลครั้งแรก ประมาณ 2-3 สัปดาห์ ได้ข้อมูลซึ่งมีความสมบูรณ์ ทั้งในการทดสอบครั้งแรก และการทดสอบซ้ำ จำนวน 294 คน นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันโปรดักโมเมนต์ (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ของคะแนนจากมาตร SMS ในการเก็บข้อมูลครั้งแรกและการทดสอบซ้ำ คำนวณค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงจากการทดสอบซ้ำ ได้ค่า $r = .98$ มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $.001$ และ คำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของการทดสอบครั้งแรกได้ค่าแอลฟา = $.94$ และในการทดสอบซ้ำได้ค่าแอลฟา = $.93$

เมื่อจำแนกตามการทดลอง พบว่า ในการทดลองที่ 1 คำนวณค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงจากการทดสอบซ้ำ ได้ค่า $r = .97$ มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $.001$ และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของการทดสอบครั้งแรก และการทดสอบซ้ำ ($N=188$) ได้ค่าแอลฟา = $.93$ และ $.92$ ตามลำดับ

ในการทดลองที่ 2 คำนวณค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงจากการทดสอบซ้ำ ได้ค่า $r = .98$ มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $.001$ และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของการทดสอบครั้งแรก และการทดสอบซ้ำ ($N=106$) ได้ค่าแอลฟา = $.95$ และ $.94$ ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงจากการทดสอบซ้ำ และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของมาตรวัดการกำกับการแสดงออกของตน

ค่าสัมประสิทธิ์	การทดลองที่ 1 (N=188)	การทดลองที่ 2 (N=106)	รวม 2 การทดลอง (N=294)
1. ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง จากการทดสอบซ้ำ (r) =	.97***	.98***	.98***
2. ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา			
ในการทดสอบครั้งแรก =	.93	.95	.94
ในการทดสอบซ้ำ =	.92	.94	.93

*** P < .001

2. เครื่องมือที่ใช้ประกอบการตัดสินความดีใจของคุณ

เครื่องมือที่ใช้ประกอบการตัดสินความดีใจจากบุคลิกภายนอก และคุณลักษณะภายในของคุณ ระหว่างผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนเองสูงและต่ำ เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างและปรับปรุงตามแนวของเครื่องมือในการวิจัยของ Mark Snyder, Ellen Berscheid and Peter Glick (1985) โดยมีขั้นตอนดังนี้

2.1 การรวบรวมภาพ เพื่อใช้ประกอบการตัดสินความดีใจในการทดลอง โดยรวบรวมภาพถ่ายของนิสิตนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษา ที่มีความคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างในด้านระดับชั้นปี (ปีที่ 1 และ 2) อายุ (17-20 ปี) โดยได้รับความร่วมมือจาก บริษัท อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล โมเดล เอเจนซี จำกัด และบริษัทสยามสตูดิโอ จำกัด เป็นภาพบุคคลเพศชาย 50 ภาพ ภาพเพศหญิง 50 ภาพ ซึ่งยินยอมให้ใช้ภาพของตนประกอบการวิจัย

2.2 วิธีการคัดเลือกภาพสำหรับใช้ในการทดลองโดยให้กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็น นิสิตปริญญาโท คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพศชาย 14 คน เพศหญิง 14 คน (ภาคผนวก ง) พิจารณาให้คะแนนความดึงดูดใจของภาพแต่ละภาพ ด้วยมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 7 ช่วงคะแนนจาก 1 ถึง 7 (ดูภาคผนวก จ)

โดยที่ 1	หมายถึง	ดึงดูดใจ	น้อยที่สุด
2	หมายถึง	ดึงดูดใจ	น้อย
3	หมายถึง	ดึงดูดใจ	ค่อนข้างน้อย
4	หมายถึง	ดึงดูดใจ	ปานกลาง
5	หมายถึง	ดึงดูดใจ	ค่อนข้างมาก
6	หมายถึง	ดึงดูดใจ	มาก
7	หมายถึง	ดึงดูดใจ	มากที่สุด

โดยกำหนดให้กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงพิจารณาภาพบุคคลเพศชาย 50 ภาพ และให้กลุ่มตัวอย่างเพศชายพิจารณาภาพบุคคลเพศหญิง 50 ภาพ

แล้วนำคะแนนการประเมินความดึงดูดใจของภาพบุคคล มาคำนวณ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของภาพแต่ละภาพ เรียงลำดับจากคะแนนสูงไปหาคะแนนต่ำ โดยแยกวิเคราะห์ภาพบุคคลเพศชาย และเพศหญิง ดังแสดงในตารางที่ 2 และตารางที่ 3

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ของคะแนนการประเมินความพึงพอใจของภาพบุคคลเพศหญิง โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชาย (ในขั้นการสร้างเครื่องมือ) เรียงอันดับคะแนนจากสูงไปต่ำ (N=14)

ลำดับที่	ภาพที่	\bar{X}	S.D	ลำดับที่	ภาพที่	\bar{X}	S.D
1	ญ 33	5.57	.65	26	ญ 2	3.07	.85
2	ญ 18	5.36	.72	27	ญ 13	3.07	.83
3	ญ 14	5.14	.86	28	ญ 25	3.07	.73
4	ญ 27	5.14	.66	29	ญ 10	3.00	1.24
5	ญ 28	4.79	.70	30	ญ 31	2.86	.86
6	ญ 1	4.71	.83	31	ญ 46	2.86	.77
7	ญ 3	4.43	1.02	32	ญ 50	2.86	1.03
8	ญ 7	4.36	.74	33	ญ 19	2.79	.89
9	ญ 45	4.36	.93	34	ญ 37	2.57	.51
10	ญ 48	4.21	1.19	35	ญ 40	2.57	.94
11	ญ 24	4.14	1.29	36	ญ 42	2.50	.65
12	ญ 8	4.07	1.33	37	ญ 44	2.50	.52
13	ญ 47	4.00	1.30	38	ญ 22	2.36	1.28
14	ญ 20	3.86	1.10	39	ญ 29	2.36	.74
15	ญ 21	3.86	1.10	40	ญ 30	2.36	.84
16	ญ 9	3.79	.80	41	ญ 23	2.29	.47
17	ญ 35	3.71	1.14	42	ญ 32	2.29	.73
18	ญ 12	3.57	1.02	43	ญ 43	2.21	.80
19	ญ 11	3.50	1.09	44	ญ 4	2.14	.95
20	ญ 39	3.43	1.40	45	ญ 16	2.14	1.17
21	ญ 6	3.36	1.08	46	ญ 38	2.00	.68
22	ญ 49	3.36	.93	47	ญ 41	2.00	.68
23	ญ 34	3.21	1.12	48	ญ 17	1.71	.47
24	ญ 26	3.21	1.05	49	ญ 5	1.57	.51
25	ญ 26	3.14	.77	50	ญ 15	1.43	.51

จากตารางที่ 2 คัดเลือกภาพที่มีคะแนนเฉลี่ยปานกลาง ระหว่าง 2.5 - 4.5 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานน้อยกว่า 1.00 ได้จำนวน 15 ภาพ และคัดเลือกภาพที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด - ต่ำสุด 5 อันดับ ได้ดังนี้

หมายเลขภาพจำแนกตามคะแนนเฉลี่ย				
สูงสุด	ปานกลาง			ต่ำสุด
1. ญ 33	ญ 7	ญ 2	ญ 19	1. ญ 15
2. ญ 18	ญ 45	ญ 13	ญ 37	2. ญ 5
3. ญ 14	ญ 9	ญ 25	ญ 40	3. ญ 17
4. ญ 27	ญ 49	ญ 31	ญ 42	4. ญ 41
5. ญ 28	ญ 26	ญ 46	ญ 44	5. ญ 38

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ของคะแนนการประเมินความพึงพอใจของภาพบุคคลเพศชาย โดยกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง (ในขั้นการสร้างเครื่องมือ) เรียงอันดับคะแนนจากสูงไปต่ำ (N = 14)

อันดับที่	ภาพที่	\bar{X}	S.D	อันดับที่	ภาพที่	\bar{X}	S.D
1	ช 18	5.43	.85	26	ช 6	3.43	1.40
2	ช 45	5.07	.62	27	ช 32	3.07	.73
3	ช 13	5.00	.96	28	ช 44	3.00	.96
4	ช 23	5.00	.88	29	ช 50	3.00	.68
5	ช 43	5.00	.88	30	ช 2	2.93	.62
6	ช 40	4.93	.73	31	ช 33	2.86	.77
7	ช 42	4.93	.73	32	ช 36	2.86	1.35
8	ช 5	4.50	.52	33	ช 37	2.86	1.51
9	ช 17	4.36	.63	34	ช 31	2.71	1.33
10	ช 9	4.29	.61	35	ช 22	2.64	1.28
11	ช 35	4.21	.89	36	ช 34	2.50	1.22
12	ช 48	4.14	.77	37	ช 12	2.43	1.02
13	ช 25	4.07	.62	38	ช 10	2.36	1.08
14	ช 1	3.93	.62	39	ช 28	2.29	.83
15	ช 7	3.93	.47	40	ช 4	2.21	1.37
16	ช 15	3.86	.53	41	ช 11	2.21	1.19
17	ช 19	3.86	.53	42	ช 20	2.14	1.23
18	ช 41	3.86	.95	43	ช 46	2.14	1.23
19	ช 3	3.79	1.63	44	ช 21	2.07	1.07
20	ช 14	3.71	.91	45	ช 30	2.07	1.27
21	ช 39	3.71	1.33	46	ช 29	1.93	.92
22	ช 49	3.71	1.14	47	ช 26	1.86	.96
23	ช 16	3.57	1.45	48	ช 47	1.86	.86
24	ช 8	3.50	.52	49	ช 38	1.71	.83
25	ช 24	3.50	.65	50	ช 27	1.64	.84

จากตารางที่ 3 คัดเลือกภาพที่มีคะแนนเฉลี่ยปานกลาง ระหว่าง 2.5-4.5 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน น้อยกว่า 1.00 ได้จำนวน 19 ภาพ และคัดเลือกภาพที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด - ต่ำสุด 5 อันดับ ได้ดังนี้

หมายเลขภาพจำแนกตามคะแนนเฉลี่ย				
สูงสุด	ปานกลาง			ต่ำสุด
1. ช 18	ช 5	ช 7	ช 24	1. ช 27
2. ช 45	ช 17	ช 15	ช 32	2. ช 38
3. ช 13	ช 9	ช 19	ช 44	3. ช 47
4. ช 23	ช 35	ช 41	ช 50	4. ช 26
5. ช 43	ช 48	ช 14	ช 2	5. ช 29
	ช 25	ช 8	ช 33	
	ช 1			

2.2 การเตรียมเครื่องมือสำหรับการทดลองที่ 1

2.2.1 นำภาพบุคคลเพศหญิง (15 ภาพ) และเพศชาย (19 ภาพ) ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยของความตั้งใจปานกลางที่ได้จากตารางที่ 2 และตารางที่ 3 มาใช้เป็นเครื่องมือในการทดลองที่ 1 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ภาพที่ใช้ประกอบการทดลองที่ 1 นี้ เป็นภาพที่ไม่โน้มเอียงไปสู่ทิศทางที่ดึงดูดใจมาก หรือดึงดูดใจน้อย ทิศทางใดทิศทางหนึ่งเป็นพิเศษ เนื่องจากภาพบุคคลเพศชาย มีจำนวนมากกว่า ภาพบุคคลเพศหญิง จึงคัดเลือกภาพบุคคลเพศชายออกจำนวน 4 ภาพ โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เพื่อให้ภาพบุคคลเพศหญิงและชายมีจำนวนเท่ากัน ภาพที่สุ่มออกได้แก่ ภาพ ช.17 ช.25 ช.32 และ ช.50

จากนั้นนำภาพบุคคล มาจัดเรียงลำดับหมายเลขภาพใหม่ โดยการสุ่มอย่างง่าย จาก 1-15 ทั้งภาพบุคคลเพศหญิงและชาย

2.2.2 จัดพิมพ์ข้อมูลส่วนบุคคลของภาพที่ได้คัดเลือกไว้ ทั้ง 30 ภาพ โดยพิมพ์ข้อมูลแต่ละบุคคลในแต่ละหน้ากระดาษ เพื่อจัดข้อมูลควบคู่กับภาพแต่ละภาพ ซึ่งข้อมูลส่วนบุคคลของภาพบุคคลดังกล่าวประกอบด้วยข้อมูลดังนี้ คือ

- อายุ
- ภูมิลำเนา
- การศึกษา
- ศาสนา
- สีมิว
- ส่วนสูง
- น้ำหนักตัว
- คติประจำใจ
- รสนิยมในดนตรี
- กีฬาที่ชื่นชอบ
- งานอดิเรกที่ชื่นชอบ
- สัตว์เลี้ยงที่ชื่นชอบ
- อาหารที่โปรดปราน
- ความสามารถพิเศษ

2.2.3 นำภาพที่เตรียมไว้ในข้อ 2.2.1 และข้อมูลส่วนบุคคลในข้อ 2.2.2 มาจัดทำแฟ้มแต่ละบุคคล โดยให้ภาพของบุคคลอยู่หน้าที่ 1 และให้ข้อมูลของบุคคลนั้น ๆ อยู่หน้าที่ 2 (ดูภาคผนวก ฉ) และกำกับลำดับเลขที่ของแต่ละแฟ้ม ให้ตรงกับลำดับเลขที่ของภาพนั้น ซึ่งจะกำหนดให้

- แฟ้มบุคคลเพศชาย (15 แฟ้ม) สำหรับกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง
- แฟ้มบุคคลเพศหญิง (15 แฟ้ม) สำหรับกลุ่มตัวอย่างเพศชาย

2.2.4 สร้างแบบบันทึกเวลาที่ใช้ในการพิจารณาแฟ้มบุคคล ซึ่งเป็น
เครื่องมือการทดลองที่ 1 (ดูภาคผนวก ข) โดยแบ่งการบันทึกเวลาเป็น

- เวลาที่ใช้ในการพิจารณาภาพของบุคคล (หน้า 1)
- เวลาที่ใช้ในการพิจารณาข้อมูลบุคคล (หน้า 2)

2.2.5 นาฬิกาจับเวลา

2.3 การเตรียมเครื่องมือสำหรับการทดลองที่ 2

2.3.1 นำภาพบุคคลซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยของความดึงดูดใจ สูงสุด-ต่ำสุด
5 อันดับ ที่ได้จากตารางที่ 2 และตารางที่ 3 มาใช้เป็นเครื่องมือในการทดลองที่ 2
โดยการจับคู่ไขว้สลับกัน ระหว่างคะแนนสูงและคะแนนต่ำ ทีละคู่ ดังนี้

ดึงดูดใจสูงสุด	กับ	ดึงดูดใจต่ำอันดับ 5	(ญ 33-ญ 38, ช 18-ช 29)
ดึงดูดใจสูงอันดับ 2	กับ	ดึงดูดใจต่ำอันดับ 4	(ญ 18-ญ 41, ช 45-ช 26)
ดึงดูดใจสูงอันดับ 3	กับ	ดึงดูดใจต่ำอันดับ 3	(ญ 14-ญ 17, ช 13-ช 47)
ดึงดูดใจสูงอันดับ 4	กับ	ดึงดูดใจต่ำอันดับ 2	(ญ 27-ญ 5, ช 23-ช 38)
ดึงดูดใจสูงอันดับ 5	กับ	ดึงดูดใจต่ำสุด	(ญ 28-ญ 15, ช 43-ช 27)

ซึ่งภาพแต่ละคู่จะมีช่วงคะแนนเฉลี่ยต่างกัน ระหว่าง 3.10 - 3.60
และนำภาพแต่ละคู่มาเรียงลำดับหมายเลขของภาพใหม่ โดยให้

ภาพคู่	ญ 33 - ญ 38	เป็นภาพคู่	ญ 1
	ญ 18 - ญ 41	"	ญ 2
	ญ 14 - ญ 17	"	ญ 3
	ญ 27 - ญ 5	"	ญ 4
	ญ 28 - ญ 15	"	ญ 5

ภาพคู่	ช 18 - ช 29	เป็นภาพคู่	ช 1
	ช 45 - ช 26	"	ช 2
	ช 13 - ช 47	"	ช 3
	ช 23 - ช 38	"	ช 4
	ช 43 - ช 27	"	ช 5

จะได้ภาพบุคคลเพศหญิง และ เพศชาย เพศละ 5 คู่ โดยจะให้
กลุ่มตัวอย่างพิจารณาภาพบุคคล ซึ่งมีเพศต่างกัันกับตน และพิจารณาเพียงคนละ 1 คู่
เพื่อสร้างความเที่ยงของเครื่องมือทดลอง ซึ่งในแต่ละคู่จะมีลำดับของภาพบุคคล คือ
บุคคลลำดับที่ 01 เป็นภาพที่มีความดึงดูดใจสูง
บุคคลลำดับที่ 02 เป็นภาพที่มีความดึงดูดใจต่ำ

2.3.2 นำคำอธิบายลักษณะที่พึงปรารถนาของชายและหญิง ซึ่งมี
อันดับสูงสุดและต่ำสุด 10 อันดับ จากงานวิจัยของ นิตย์กุล อรรถนุวรรณ (2529) มาจัด
เป็นข้อมูลเพิ่มเติมของภาพที่ได้ในข้อ 2.3.1 เพื่อจัดกระทำชุดข้อมูลของบุคคล ให้มีทิศทาง
ตรงกันข้ามกับลักษณะความดึงดูดใจของภาพดังกล่าว

โดยมีจุดประสงค์เพื่อเป็นการเน้นการทดสอบว่า ผู้มีการกำกับการ
แสดงออกของตนเองสูง (HSM) จะเต็มใจเพียงใดที่จะสละคุณลักษณะภายในที่น่าพึงปรารถนาเพื่อ
เลือกเอารูปลักษณะภายนอกที่สวยงาม และผู้มีการกำกับการแสดงออกของตนเองต่ำ (LSM)
จะเต็มใจเพียงใดที่จะเลือกผู้ที่มีรูปลักษณะภายนอกที่ไม่ดึงดูดใจ เพื่อเลือกเอาคุณลักษณะ
ภายในที่น่าพึงปรารถนา (Snyder, Berscheid และ Glick, 1985: 1434)

ดังนั้น ลักษณะความดึงดูดใจจะสัมพันธ์กับลักษณะที่พึงปรารถนาของชาย
และหญิงสูงสุดและต่ำสุด 10 อันดับ (นิตย์กุล อรรถนุวรรณ, 2529) (ดูภาคผนวก ช) ดังนี้

ภาพบุคคลเพศหญิง :	มีความดึงดูดใจสูง - ลักษณะที่พึงปรารถนาของหญิงต่ำ
	มีความดึงดูดใจต่ำ - ลักษณะที่พึงปรารถนาของหญิงสูง
ภาพบุคคลเพศชาย :	มีความดึงดูดใจสูง - ลักษณะที่พึงปรารถนาของชายต่ำ
	มีความดึงดูดใจต่ำ - ลักษณะที่พึงปรารถนาของชายสูง

โดยนำลักษณะที่ฟังปรารภของชายและหญิง (นิตยกุล อรรถนุพรรณ,
2529) มาเรียบเรียงถ้อยคำในรูปความเรียง ดังนี้

ลักษณะที่ฟังปรารภของหญิงต่ำ :

จากการสำรวจความคิดเห็นของเพื่อน ๆ พบว่า เธอเป็นบุคคลที่มีลักษณะเคร่งขรึม
อยู่เป็นประจำ ในบางเวลาเธอค่อนข้างจะฉุนเฉียวหรือก้าวร้าวได้โดยง่าย มีบ่อยครั้ง
เพื่อน ๆ จะได้ยินเธอใช้คำสบถสาบานขณะที่เธอตกใจอะไรบางอย่าง แล้วเมื่อใดที่เธอ
ประสบความสำเร็จสมหวัง เราก็จะได้ยินเธอคุยถึงความสามารถของตนเอง
นอกจากนี้แล้วบางครั้งเธอชอบที่จะให้ผู้อื่นทำในสิ่งที่เธอต้องการมากกว่า และเมื่อพูดถึง
เรื่องโหราศาสตร์ กับโชคกลางเครื่องของคลัง จะพบว่า เป็นสิ่งที่เธอสนใจไม่น้อยเลย

ลักษณะที่ฟังปรารภของหญิงสูง :

จากการสำรวจความคิดเห็นของเพื่อน ๆ พบว่า เธอเป็นบุคคลหนึ่งที่มีอารมณ์ร่าเริง
มีชีวิตชีวาอยู่เสมอ ในเวลาทำงาน เธอก็จะมีความรับผิดชอบสูง และยังมีความมานะ
พยายามโดยไม่เบื่อหน่ายย่อท้อเลย ถ้าได้รู้จักกับเธอจะพบว่า เธอยังเป็นคนที่มีความรู้สึก
ละเอียดอ่อนต่อเรื่องต่างๆ หลายคนกล่าวว่า เธอเป็นคนที่มีความสุขภายในตัวเธอเอง
และเมื่อใดก็ตามที่เธอเจอเด็ก ๆ เธอจะต้องเล่นด้วยเสมอ เพราะเธอรักเด็ก ๆ

ลักษณะที่ฟังปรารภของชายต่ำ :

จากการสำรวจความคิดเห็นของเพื่อน ๆ พบว่า เขาเป็นบุคคลที่มีอารมณ์อ่อนไหวบางครั้ง
จิตใจของเขาไม่ค่อยหนักแน่นนัก มักจะเปลี่ยนใจได้ง่ายดาย จนออกจะดูเหมือนใจโลเล
อยู่เป็นเนืองนิตย์ และเขาค่อนข้างจะขี้ใจน้อย นอกจากนี้แล้วบางเวลาเขาชอบที่จะให้
ผู้อื่นทำในสิ่งที่เขาต้องการมากกว่า ในบางเหตุการณ์เขารู้สึกเป็นผู้ที่วิตกกังวลได้ง่าย
อยู่สักหน่อย แล้วเขาก็เป็นคนที่ขี้อายมากคนหนึ่งด้วย

ลักษณะที่พึงปรารถนาของชายสูง :

จากการสำรวจความคิดเห็นของเพื่อน ๆ พบว่า เขาเป็นบุคคลที่นิยมชมชอบการกีฬาอย่างสม่ำเสมอ เวลาทำงานเขาจะมีความรับผิดชอบสูง และยังมีความมานะพยายามโดยไม่เบื่อง่ายย่อท้อเลย จิตใจของเขาหนักแน่น เข้มแข็ง อีกทั้งมีความมั่นใจในตนเอง คนที่รู้จักเขาหลายคนบอกว่า เขาเป็นหนึ่งที่มีลักษณะของความ เป็นผู้นำ อยู่ในตัว

แล้วจัดนิมพ์ลักษณะที่พึงปรารถนาข้างต้น ไว้ใ้ภาพที่กำหนดเงื่อนไข
ความสัมพันธ์ (ดูภาคผนวก ฅ)

2.3.3 สร้างแบบสอบถาม การตัดสินความดึงดูดใจจากรูปลักษณะภายนอก และคุณลักษณะภายในของบุคคล เป็นแบบสอบถามชุด ข. (ดูภาคผนวก ฅ) เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างตอบคำถาม ภายหลังจากได้พิจารณาภาพและข้อมูลของบุคคลทั้งคู่แล้ว โดยกำหนดเงื่อนไขให้กลุ่มตัวอย่างพิจารณาและตัดสินว่า

หากให้ท่านเลือกผู้ที่ท่านจะมีโอกาสสร้างสัมพันธ์ภาพลึกซึ้งรักใคร่ใกล้ชิดสนิทสนมต่อกัน ท่านปรารถนาจะมีสัมพันธ์ภาพนี้กับบุคคลใด
(เลือกเพียง 1 บุคคล)

และให้กลุ่มตัวอย่างระบุเหตุผลสำคัญในการเลือกบุคคลดังกล่าว (โดยให้ตอบคำถามปลายเปิด ทั้งนี้เพื่อป้องกันการชี้แนะคำตอบแก่กลุ่มตัวอย่าง)

แบบสอบถามชุด ข จึงประกอบด้วยส่วนต่างๆ ดังนี้

- ส่วนที่ 1 : ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง
- ส่วนที่ 2 : การตัดสินเลือกบุคคลที่มีความดึงดูดใจ
- ส่วนที่ 3 : รูปแบบของข้อมูลที่ใช้ตัดสินความดึงดูดใจจากรูปลักษณะภายนอกและคุณลักษณะภายในของบุคคล

สรุปเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้ คือ

การทดลองที่ 1

- แบบสำรวจ ก : มาตรการกำกับการแสดงออกของตน
 : ข้อมูลส่วนตัวของผู้ร่วมทดลอง
 : แบบบันทึกเวลาในการพิจารณาตัดสินความตั้งใจจาก
 รูปลักษณะภายนอกและคุณลักษณะภายในของบุคคล
 ประกอบด้วยแฟ้มภาพและข้อมูลของบุคคล 15 แฟ้ม

กำหนดให้: กลุ่มตัวอย่างเพศชาย พิจารณาภาพบุคคลเพศหญิง
 กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง พิจารณาภาพบุคคลเพศชาย

การทดลองที่ 2

- แบบสำรวจ ก : มาตรการกำกับการแสดงออกของตน
 : ข้อมูลส่วนตัวของผู้ร่วมทดลอง
 แบบสอบถาม ข : แบบสอบถามการตัดสินความตั้งใจจากรูปลักษณะภายนอก
 และคุณลักษณะภายในของบุคคล
 ประกอบด้วยภาพและข้อมูลของบุคคล 1 คู่ โดย

ภาพลำดับที่ 01 มีรูปลักษณะภายนอกดึงดูดใจ/
 คุณลักษณะภายในไม่น่าพึงปรารถนา
 ภาพลำดับที่ 02 มีคุณลักษณะภายในน่าพึงปรารถนา/
 รูปลักษณะภายนอกไม่ดึงดูดใจ

กำหนดให้: กลุ่มตัวอย่างเพศชาย พิจารณาภาพบุคคลเพศหญิง
 กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง พิจารณาภาพบุคคลเพศชาย

การเก็บข้อมูลจากการทดลอง

1. การทดลองที่ 1

ดำเนินการเก็บข้อมูล ระหว่างวันที่ 5 มกราคม - 22 กุมภาพันธ์ 2536
โดยมีขั้นตอนดังนี้

1.1 ติดต่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล กับเจ้าหน้าที่สถาบันภาษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้รับผิดชอบรายวิชาภาษาอังกฤษ (092 116)

1.2 นำแบบสำรวจการกำกับการแสดงออกของตน (แบบสำรวจ ก) ไป
เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีการศึกษา
2535 ซึ่งลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยให้ระบุรหัสประจำตัวนิสิต เพื่อความสะดวก
ในการติดต่อขอความร่วมมือในการทดลองจับเวลา

1.3 นำคะแนนที่ได้จากมาตรวัดการกำกับการแสดงออกของตน มาคำนวณ
คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง โดยคัดเลือกผู้ที่มีคะแนนอยู่ในกลุ่มสูง 27% และกลุ่มต่ำ 27%
มาเป็นผู้ร่วมการทดลองจับเวลา

1.4 นำแบบสำรวจการกำกับการแสดงออกของตน ไปทดสอบซ้ำกับ
กลุ่มตัวอย่างเดิม โดยมีระยะห่างจากครั้งแรก 2-3 สัปดาห์

1.5 ผู้วิจัยติดต่อขอวัน-เวลา และสถานที่ ที่จะทำการทดลองกับ
กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้คัดเลือกดังกล่าว เพื่อบันทึกเวลาที่ใช้ในการพิจารณาความตั้งใจจาก
รูปลักษณะภายนอกและคุณลักษณะภายในของบุคคล โดยนับเป็นรายบุคคล

เพื่อป้องกันความลำเอียงในการทดลอง ผู้วิจัยจึงมิได้แบ่งแยก
กลุ่มตัวอย่างออกเป็น กลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ดังนั้นผู้วิจัยจะไม่ทราบคะแนนจากมาตรวัดการ
กำกับการแสดงออกของตน ในขณะที่ดำเนินการจับเวลา

1.6 ผู้วิจัยชี้แจงให้ผู้ร่วมการทดลองทราบขั้นตอนในการทดลองโดยอธิบายว่า

"ขอให้ท่านพิจารณาแฟ้มภาพและข้อมูลของบุคคลเหล่านี้ และพิจารณาว่า หากให้ท่านเลือกผู้ที่ท่านจะมีโอกาสสร้างสัมพันธภาพลึกซึ้งรักใคร่ใกล้ชิดสนิทสนมต่อกัน ท่านปรารถนาจะมีสัมพันธภาพนี้กับบุคคลใด (เลือกเพียง 1 บุคคล)"

เมื่อเสร็จสิ้นการบันทึกเวลา ผู้วิจัยจะสอบถามผู้ร่วมทดลองถึง เหตุผลสำคัญในการเลือกบุคคลดังกล่าว และบันทึกไว้ท้ายแบบบันทึกเวลา เพื่อเป็นข้อมูลในการวิเคราะห์เปรียบเทียบการตัดสินใจ ความพึงพอใจจากรูปลักษณะภายนอกและคุณลักษณะภายในของบุคคล

1.7 ผู้วิจัยจับคู่ชุดข้อมูลโดยรหัสประจำตัวนิสิต

2. การทดลองที่ 2

ดำเนินการเก็บข้อมูล ระหว่างวันที่ 19 มกราคม - 10 กุมภาพันธ์ 2536 โดยมีขั้นตอนดังนี้

2.1 ติดต่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูล กับอาจารย์ผู้สอน วิชา มนุษยสัมพันธ์ (417 209) และวิชาจิตวิทยา (417 104) ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์

2.2 นำแบบสำรวจการกำกับการแสดงออกของตน (แบบสำรวจ ก) และแบบสอบถามการตัดสินใจจากรูปลักษณะภายนอก และคุณลักษณะภายในของบุคคล (แบบสอบถาม ข) ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนิสิตชั้นปีที่ 2-4 ที่ลงทะเบียนเรียน วิชาดังกล่าวข้างต้น

2.3 ผู้วิจัยแนะนำตัวเอง และแจกแบบสำรวจ ก ให้แก่กลุ่มตัวอย่าง เมื่อกลุ่มตัวอย่างทำเสร็จแล้ว ผู้วิจัยขอเก็บแบบสำรวจ ก กลับ โดยให้กลุ่มตัวอย่าง จําหมายเลขประจำแบบสำรวจของตนเอง เพื่อระบุไว้ในแบบทดสอบอื่นๆ ที่จะแจกต่อไป

2.4 ผู้วิจัยแจกแบบสอบถาม ข ส่วนที่ 1 และส่วนที่ 2 ให้แก่กลุ่มตัวอย่าง พิจารณา โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ได้ชุดแบบสอบถาม ข ซึ่งเป็นภาพบุคคลเพศหญิง และ ให้กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ได้ชุดแบบสอบถาม ข ซึ่งเป็นภาพบุคคลเพศชาย และผู้วิจัยแจกแบบสอบถาม ข ให้กลุ่มตัวอย่างเรียงลำดับ ดังนี้

ผู้ร่วมการทดลองคนที่ 1	ตอบแบบสอบถาม ข. ชุดภาพคนที่ 1
ผู้ร่วมการทดลองคนที่ 2	ตอบแบบสอบถาม ข. ชุดภาพคนที่ 2
ผู้ร่วมการทดลองคนที่ 3	ตอบแบบสอบถาม ข. ชุดภาพคนที่ 3
ผู้ร่วมการทดลองคนที่ 4	ตอบแบบสอบถาม ข. ชุดภาพคนที่ 4
ผู้ร่วมการทดลองคนที่ 5	ตอบแบบสอบถาม ข. ชุดภาพคนที่ 5
ผู้ร่วมการทดลองคนที่ 6	ตอบแบบสอบถาม ข. ชุดภาพคนที่ 1
ผู้ร่วมการทดลองคนที่ 7	ตอบแบบสอบถาม ข. ชุดภาพคนที่ 2

ผู้วิจัยแจกเช่นนี้ไปตามลำดับจนครบจำนวนผู้ร่วมการทดลอง

2.5 ผู้วิจัยแจกแบบสอบถาม ข ส่วนที่ 3 เมื่อผู้ร่วมการทดลองตอบแบบสอบถาม ข ส่วนที่ 1 และ 2 เสร็จแล้วส่งกลับคืนผู้วิจัย

เมื่อกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม ข ส่วนที่ 3 เสร็จ เป็นการเสร็จสิ้นการทดลอง รวมเวลาที่ใช้ในการทดลองประมาณ 20 นาที ผู้วิจัยจะตรวจตราการลงหมายเลขประจำแบบสำรวจ ของแต่ละคน ก่อนการเก็บแบบสำรวจคืนทุกครั้ง เพื่อความถูกต้องในการจับคู่ชุดแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน

2.6 นำแบบสำรวจการกำกับการแสดงออกของตน ไปทดสอบซ้ำกับกลุ่มตัวอย่างเดิม โดยมีระยะห่างจากครั้งแรก 2-3 สัปดาห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป เพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์
(Statistical Package for the Social Sciences : SPSS-X) จำนวนและ
วิเคราะห์ค่าต่าง ๆ เพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยจำแนกเป็นการทดลอง ดังนี้

1. การทดลองที่ 1

1.1 จำนวนค่ามัธยฐานเลขคณิต (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนรวมของมาตรวัดการกำกับการแสดงออกของตน และ เวลาที่ใช้ในการพิจารณาความดึงดูดใจจากรูปลักษณ์ภายนอกและคุณลักษณะภายในของบุคคล

1.2 วิเคราะห์ความแตกต่างของค่ามัธยฐานเลขคณิต ของเวลาที่ใช้ในการพิจารณาความดึงดูดใจจากรูปลักษณ์ภายนอกและคุณลักษณะภายในของบุคคล ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง (HSM) และต่ำ (LSM) โดยการทดสอบค่า t (t -test for independent group)

1.3 วิเคราะห์ความแตกต่าง ของการตัดสินความดึงดูดใจจากรูปลักษณ์ภายนอกและคุณลักษณะภายในของบุคคล ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง และต่ำ โดยการทดสอบสัดส่วนด้วย ไคสแควร์ (Chi-Square Test of Homogeneity of Proportion : χ^2) และแสดงในรูปแบบกราฟ

2. การทดลองที่ 2

2.1 จำนวนค่ามัธยฐานเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนรวมของมาตรวัดการกำกับการแสดงออกของตน

2.2 วิเคราะห์ความแตกต่างของ ผลการตัดสินเลือกบุคคลจากผู้ที่มีรูปลักษณ์ภายนอกดึงดูดใจ/คุณลักษณะภายในไม่น่าฟังปรารภณา และบุคคลที่มีคุณลักษณะภายในน่าฟังปรารภณา/รูปลักษณ์ภายนอกไม่ดึงดูดใจ ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง และต่ำ โดยการทดสอบสัดส่วนด้วย ไคสแควร์ (χ^2) และแสดงในรูปแบบกราฟ